

Arrest

nr. 317 224 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 31 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 april 2023 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 april 2023 om internationale bescherming. Op 27 juni 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, H. P. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. Je bent geboren op (...)/1386 ((...) 2007) in het dorp Maroof China, in het district Achin, binnen de provincie Nangarhar.

Toen je ongeveer 7 jaar oud was, overleed je moeder tijdens haar zwangerschap. Je vader is hertrouwd met M. (...). Zij heeft je sindsdien opgevoed. Jij ging tot de negende graad naar school. Daarnaast hielp jij in het huishouden en werkte jij op jullie twee velden, grenzend aan jullie woning.

Jouw vader was werkzaam voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP) sinds de 24e van de tweede maand van 1391 (13 mei 2012). Eerst was hij werkzaam op een controlepost in Maidan Shahr district, in de provincie Maidan Wardak. Na ongeveer anderhalf jaar veranderde hij van job binnen de Afghaanse Nationale Politie. Hij behoorde tot de mobiele eenheid die konvooien van de NAVO begeleidde en was gestationeerd in het negende politiedistrict in Nangarhar.

Na de machtsovername keerde je vader terug naar huis. In de namiddag zijn de Taliban naar jullie woning gekomen. Ze namen jouw vaders uniform en werkdocumenten mee en ontvoerden hem. Ze vroegen eveneens naar jou, maar jij was op dat moment jullie velden aan het irrigeren. Wanneer je na drie of vier uur weer thuis kwam van de velden lichtte jouw stiefmoeder jou in over het bezoek van de Taliban en zei je dat jij diende te vertrekken. Je nam het openbaar vervoer tot bij het huis van jouw maternale oom in Jalalabad. Je maternale oom stuurde je verder om het land te verlaten.

Jij verliet Afghanistan op de 26e, 27e of 28e van de vijfde maand van 1400 volgens de Afghaanse kalender (17, 18 of 19 augustus 2021). Jij reisde via Nimroz tot Iran, waar je ongeveer tien maanden verbleef bij smokkelaars. Je verbleef zowel in Teheran als in Maku. Vervolgens stak je de grens over naar Turkije, waar je ongeveer twee maanden in Istanbul hebt verbleven. Je reisde verder via Bulgarije tot Servië, waar je ongeveer een maand tot anderhalve maand verbleef. Je reisde verder via Bosnië, Kroatië (waar je vingerafdrukken afstond), Slovenië, Italië (waar jouw vingerafdrukken werden genomen) en Zwitserland waarna je via Frankrijk in België arriveerde. Jij was ongeveer 19 maanden onderweg. Je diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 26 april 2023.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij volgende stukken neer: een enveloppe, jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van je vader, een werkcertificaat van je vader, twee pasfoto's van je vader, een werkbadge van je vader, een bankkaart van je vader, een tweede werkbadge van je vader als bewaker, een werkboekje van je vader en een kopie van een vragenlijst van de Afghaanse Nationale Politie (ANP).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast vertel jij dat je buikproblemen hebt. In overleg met je sociaal assistent zal je een afspraak verkrijgen in het ziekenhuis om dit verder te onderzoeken, zo vertel je. Het CGVS licht je in dat je steeds om ondersteuning kan vragen, alsook extra's pauzes kan vragen en problemen mag/kan melden. Je vertelt dat het goed gaat met je (CGVS, p.11). Jouw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Jij gaf nergens aan het tegendeel te kennen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst verklaarde jij dat jouw vader werkzaam was bij de Afghaanse Nationale Politie in de provincie Maidan Wardak en vervolgens in de provincie Nangarhar (CGVS, p.20). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Omwille van volgende redenen kan evenwel geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen over de problemen die jouw vader zou hebben gekend.

Zo verklaar jij dat je vader na de machtsovername van zijn werk naar huis is teruggekeerd, waarna de Taliban na de middag naar jullie huis kwamen en hem hebben meegenomen (CGVS, p.20). Echter verbaast het ten eerste dat je vader terugkeerde naar jullie woning in het dorp net op het moment dat de Taliban de macht hadden overgenomen. Alle dorpingen wisten dat je vader voor de voormalige overheid werkte, maar zijn tegenstanders wisten dit niet, zo vertel je. Je vader was volgens jouw verklaringen meestal weg uit het dorp. De Taliban zagen hem daar dus niet (CGVS, p.22). Wanneer jouw vader verlof had, ontmoetten jullie elkaar in het huis van je maternale oom in Jalalabad omdat er veel problemen waren in jullie dorp, zo stel jij (CGVS, p.8 & p.22). Wanneer je wordt bevraagd over het soort problemen, vertel je het volgende: “De weg of de baan was onveilig wegens de aanwezigheid van de Taliban en de bandieten. De Taliban droegen gewone kleding. Het was moeilijk om hen te onderscheiden en er waren ook gevechten in ons dorp waardoor mijn vader niet naar het dorp kon komen.” (CGVS, p.22). Bijgevolg is het wel erg merkwaardig dat jouw vader tijdens de machtsovername van zijn tegenstanders, aldus de Taliban, toch naar huis terugkeerde en die optie als veilig had ingeschat. De dorpingen wisten namelijk dat hij werkzaam was geweest voor de voormalige overheid. Het ligt aldus eerder in lijn der verwachtingen dat jouw vader op zo’n tumultueus en onzeker moment nogmaals voor veiligheid kiest en niet naar de gezinswoning zou terugkeren doch tijdelijk ergens anders een onderkomen zou zoeken, bijvoorbeeld in de woning van jouw maternale oom in Jalalabad. Zijn gedrag strookt aldus niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in zo’n situatie.

Overigens weet jij niet op welke manier hij naar huis is teruggekeerd ten tijde van de machtsovername. Je vertelt dat jullie hem hierover niet hebben bevraagd (CGVS, p.23). Gezien de moeilijke en onzekere omstandigheden op dat moment moge men in alle redelijkheid verwachten dat jullie hem zouden hebben gevraagd over zijn terugreis naar het dorp, des te meer gezien het atypisch was voor jouw vader om helemaal tot daar te komen. Daarnaast heeft je vader volgens jouw verklaringen geen veiligheidsmaatregelen genomen toen hij naar het dorp is teruggekeerd bij de machtsovername van de Taliban. Hoewel jij stelt dat de Taliban jullie dorp destijds nog niet hadden overgenomen, verbaast het ten eerste dat uw vader niet voorzichtiger was, zeker gezien zijn voorzichtige attitude voorheen (zie supra). Gezien voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan je vaders terugkeer naar het dorp. Bijgevolg kan ook aan zijn verdwijning weinig of geen geloof worden gehecht.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de geopperde vervolging van jouw vader toon jij de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw eigen situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had/heeft met daden van vervolging (zie supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Ook wat jouw eigen problemen betreffen, overtuigen jouw verklaringen niet.

Zo vertel jij dat de Taliban in je huis de documenten van je vader, het uniform van je vader én je vader zelf hebben meegenomen (CGVS, p.20 & p.24). De Taliban vroegen ook naar jou maar jij was niet thuis; jij was de velden aan het irrigeren (CGVS, p.20). De Taliban hadden het op jou gemunt gezien jij de oudste zoon bent, zo vertel je (CGVS, p.24). Echter mag het verbazen dat de Taliban simpelweg zijn vertrokken zonder nog verder naar jou te zoeken. Jij was namelijk niet zo veraf van jullie woning. De velden waarop jij aan het

werk was, zijn onderaan jullie woning gelegen (CGVS, p.8). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban jullie huis doorzochten, doch jou niet op jullie velden bij jullie huis zouden hebben aangetroffen. Indien zij je werkelijk wilden meenemen, kan men verwachten dat zij ook de rest van jullie eigendom inspecteerden. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder.

Daarnaast merkt het CGVS een tegenstrijdigheid op tussen jouw verklaringen bij de verschillende asielinstanties. Zo vertelde jij bij aanvang van je verzoek om internationale bescherming dat jullie dreigbrieven ontvingen van de Taliban nadat jouw vader door hen was meegenomen (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.3-4). Hierover heb jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets meer vermeld (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Wanneer jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS hiermee wordt geconfronteerd, vertel je dat jij je vergist hebt (CGVS, p.26-27). Echter is dit wel een erg opmerkelijke vergissing gezien je aanvankelijke verklaringen erg afwijken van je actuele asielrelaas. Vervolgens herhaal jij wat je reeds vertelde: "Voor de machtsovername hadden we geen problemen met hen. Ze zijn nooit naar ons huis geweest. Na de machtsovername zijn ze naar ons huis geweest, hebben mijn vader meegenomen en vroegen naar mij" (CGVS, p.27). Het louter herhalen van je verklaringen kan geen verschuiving bieden voor de vastgestelde inconsistentie.

Voorts merkt het CGVS op dat jij geen informatie hebt over het eventuele vervolg van jouw problemen in Afghanistan. Zo speculeer jij dat de Taliban jouw vader misschien hebben gedood en dat zij misschien naar jou hebben gevraagd bij je stiefmoeder. Echter vraag jij hier nooit naar omdat ze triest zal worden, zo vertel je (CGVS, p.26). Dat jij je stiefmoeder niet wilt vragen naar meer informatie omtrent eventuele ontwikkelingen betreffende jouw persoonlijke situatie, dit omdat zij verdrietig zou worden, kan weinig overtuigen. Of de Taliban al dan niet nog op zoek zijn naar jou is wel degelijk relevant én belangrijk in kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gezien jouw verklaringen omtrent het verdriet van je stiefmoeder, vraagt het CGVS jou of jij dan jouw maternale oom niet om meer informatie hebt gevraagd. Jij vertelt dat hij geen problemen heeft gekend in Afghanistan. Je oom vertelde jou ook dat het goed gaat met je stiefmoeder, je broers en zus (CGVS, p.26). Dat jouw familie geen problemen meer heeft gekend sinds jouw vertrek, voor zover jij weet, is alweer een indicatie dat noch jij noch jullie gezin ernstige problemen kenden met de Taliban. Jij weet het derhalve niet aannemelijk te maken dat de Taliban actief naar jou op zoek waren of zijn.

Hierbij stipt het CGVS nog aan dat jouw familie nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp verblijft (CGVS, p.14). Daarenboven is de oudste van je broertjes, genaamd M. (...) reeds 13 jaar oud. Hij verblijft zonder problemen in Maroof China (CGVS, p.14 & p.26), hoewel hij binnenkort de leeftijd zal bereiken die jij had wanneer jij zogenaamd problemen kreeg met de Taliban. Dat jouw familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch jouw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend.

Het CGVS wijst er overigens op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen jouw stiefmoeder, je broers en zus allen nog in je geboortedorp Maroof China, in het district Achin van de provincie Nangarhar (CGVS, p.13-14). Jouw maternale oom E. P. (...) woont in Jalalabad samen met zijn zoon S. (...) en je tante J. (...) (CGVS, p.14-15). Je houdt met alle voornoemde personen contact (CGVS, p.13-16). Daarbij kan worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die jouw vader gekend zou hebben omwille van zijn werkzaamheden (zie supra), waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en zou zijn verdwenen op de manier waarop je het beschrijft.

Tot slot wenst het CGVS nog een tegenstrijdigheid omtrent jouw biologische moeder aan te stippen. Jij verklaarde bij aanvang van je verzoek om internationale bescherming dat je moeder acht of negen jaar geleden is overleden door een gasontploffing in huis (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.2). Ook bij de DVZ verklaarde jij dat je moeder is omgekomen bij een gasontploffing in jullie woning en dit toen jij ongeveer vier jaar oud was (vragenlijst DVZ, vraag 16A). Echter verklaar jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw moeder is overleden ten gevolge een misgelopen zwangerschap. Ze overleed in de auto onderweg naar de dokter of in de praktijk van de dokter, zo zeg je. Wanneer je geconfronteerd wordt met je voorgaande verklaringen betreffende de gasontploffing, vergoelijk jij je fout door te stellen dat jij je vergist zal hebben. Je verwijst naar andere fouten die je hebt gemaakt bij de DVZ, die je wél hebt rechtgezet. Dat jij tot twee maal toe heel specifiek bent geweest aangaande de doodsoorzaak van je moeder doch plots stelt je te hebben vergist, raakt kant noch wal. Je poogt de tegenstrijdigheid te verschuiven met volgende woorden: "Ik was nog jong tijdens mijn eerste interview. Ik wist het toen niet." (CGVS, p.13) Echter kan dit niet verklaren om welke reden jij dan zeer gericht hebt verteld over een gasontploffing. Dat jij geen zicht wenst te bieden op de doodsoorzaak van je moeder, komt erg vreemd over.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat je bij een eventuele terugkeer

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) toont louter jouw identiteit en herkomst aan, wat in deze beslissing niet meteen betwist wordt. De taskara van je vader verwijst hoogstens naar zijn identiteit, wat evenmin op dit moment betwist wordt. De enveloppe die jij neerlegt toont aan hoe jij poststukken hebt ontvangen, niets meer en niets minder. De stukken die de werkzaamheden van je vader dienen aan te tonen (het werkcertificaat van je vader, de werkbadge van je vader, de bankkaart van je vader, de tweede werkbadge van je vader als bewaker, het werkboekje van je vader en de kopie van een vragenlijst van de Afghaanse Nationale Politie (ANP)) kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS ombuigen. Hieruit kan immers niets worden afgeleid over mogelijke problemen die jouw vader in Afghanistan gekend zou hebben. Bovendien merkt het CGVS op dat, hoewel jij verklaart dat het allemaal originele stukken betreffen, de bankkaart en de twee werkbades van jouw vader duidelijk knip- en plakwerk vertonen, wat de echtheid en herkomst van de stukken in twijfel trekt (CGVS, p.30 & zie documenten in administratief dossier).

Er moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat de pasfoto's van jouw vader evenmin de beslissing van het CGVS kunnen wijzigen. Hieruit kan men geen mogelijke problemen afleiden, noch kan men hieruit afleiden dat jouw vader werkzaam was voor de ANP. Jij legt geen foto neer samen met jouw vader.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen

bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in

Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde tot de negende graad naar school ging (CGVS, p.9-10). Je ging eveneens naar de moskee om te bidden (CGVS, p.10). Daarnaast werkte jij op de velden van je familie en speelde jij soms bij valavond (CGVS, p.10). Aangezien jouw vader veel van huis was en jij de oudste zoon was, droeg jij al een zekere verantwoordelijkheid binnen het gezin.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van minder dan anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (zie supra).

Jij haalt zelf nergens aan dat verwestering een motief is voor jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p.20).

Wanneer jij bevraagd wordt over jouw leven in België, vertel je dat jij soms cricket speelt met de andere jongens, alsook ga je af en toe naar de bokscub (CGVS, p.10). Jij ging naar school, echter was je de laatste anderhalve maand of twee maanden afwezig omwille van ziekte (CGVS, p.12). Als verschil tussen het leven in Afghanistan en België vertel jij dat je naar het zwembad bent geweest, waar je samen met vrouwen hebt gezwommen en foto's hebt genomen. Je stelt dat zo'n dingen niet voorkomen in Afghanistan (CGVS, p.27). Jij bent moslim en je doet soms mee met de ramadan (CGVS, p.6). Echter heb jij hier vrijheid om te kiezen wanneer je wilt bidden en wanneer niet, waar in Afghanistan je ouders je zouden zeggen dat je altijd moet bidden (CGVS, p.7). Jij vertelt voorts dat jij hier in een vrij land woont en uitstapjes kan maken (CGVS, p.28-29). Tot slot haal je aan dat de mensen in Afghanistan niet zouden merken dat jij in België hebt geleefd als jij zou terugkeren naar Afghanistan, maar dat jij het zelf zou merken omdat jij geen vrijheid zou hebben (CGVS, p.28).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont jij in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het

risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij werpt tevens een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij gaat in dit verband in op zijn vrees vanwege het werk van zijn vader en op het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Hij gaat daarbij uitvoerig in op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan en op het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, eerste lid, b) en c), van de Vreemdelingenwet omwille van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023 en aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van verschillende foto's (stukken 1-3), een verklaring van zijn voogd (stuk 4) en een verklaring die hij zelf aflegt (stuk 5) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te zijn vertrokken uit zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Die zouden na de machtsovername zijn vader, die werkzaam was voor de Afghaanse Nationale Politie (ANP), hebben ontvoerd en eveneens naar hem gevraagd hebben, maar hij zou toen niet thuis geweest zijn.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en uit de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat personen die vroeger tot de *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat ook familieleden van iemand die tot de ANSF behoorde in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle aanhangers van de voormalige Afghaanse regering én hun familieleden door de taliban vervolgd worden. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn profiel als familielid van iemand die werkzaam was bij de ANP om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, kan er allereerst immers geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen die zijn vader zou hebben gekend.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat het gedrag van verzoekers vader niet strookt met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in zo'n situatie:

“Zo verklaar jij dat je vader na de machtsovername van zijn werk naar huis is teruggekeerd, waarna de Taliban na de middag naar jullie huis kwamen en hem hebben meegenomen (CGVS, p.20). Echter verbaast het ten zeerste dat je vader terugkeerde naar jullie woning in het dorp net op het moment dat de Taliban de

macht hadden overgenomen. Alle dorpelingen wisten dat je vader voor de voormalige overheid werkte, maar zijn tegenstanders wisten dit niet, zo vertel je. Je vader was volgens jouw verklaringen meestal weg uit het dorp. De Taliban zagen hem daar dus niet (CGVS, p.22). Wanneer jouw vader verlof had, ontmoetten jullie elkaar in het huis van je maternale oom in Jalalabad omdat er veel problemen waren in jullie dorp, zo stel jij (CGVS, p.8 & p.22). Wanneer je wordt bevraagd over het soort problemen, vertel je het volgende: "De weg of de baan was onveilig wegens de aanwezigheid van de Taliban en de bandieten. De Taliban droegen gewone kleding. Het was moeilijk om hen te onderscheiden en er waren ook gevechten in ons dorp waardoor mijn vader niet naar het dorp kon komen." (CGVS, p.22). Bijgevolg is het wel erg merkwaardig dat jouw vader tijdens de machtsovername van zijn tegenstanders, aldus de Taliban, toch naar huis terugkeerde en die optie als veilig had ingeschat. De dorpelingen wisten namelijk dat hij werkzaam was geweest voor de voormalige overheid. Het ligt aldus eerder in lijn der verwachtingen dat jouw vader op zo'n tumultueus en onzeker moment nogmaals voor veiligheid kiest en niet naar de gezinswoning zou terugkeren doch tijdelijk ergens anders een onderkomen zou zoeken, bijvoorbeeld in de woning van jouw maternale oom in Jalalabad."

Verzoeker meent dat deze beoordeling subjectief is, doch hij brengt geen enkel objectief element aan waaruit kan blijken dat het niet onvoorzichtig was van zijn vader om als lid van de ANP na de machtsovername door de taliban van zijn werk naar huis terug te keren. Hij wijst op de paniek die er heerste toen de macht werd overgenomen, doch dit is eerder een reden om van huis weg te blijven. Dat zijn vader op dat moment enkel zijn instinct volgde en dus dichter bij zijn familie en kinderen wilde zijn, is niet het gedrag dat men kan verwachten van iemand die werkzaam was bij de ANP. De omstandigheid dat het district waar verzoeker toen woonde nog niet was gevallen toen zijn vader terugkeerde, doet voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat het een tumultueuze en onzekere periode was en dat men op zulk moment kan verwachten dat iemand die werkzaam was bij de ANP zou kiezen voor zijn veiligheid en niet zou terugkeren naar zijn gezinswoning. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker over de problemen die zijn vader zou hebben gekend. Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog als volgt gemotiveerd:

"Daarnaast heeft je vader volgens jouw verklaringen geen veiligheidsmaatregelen genomen toen hij naar het dorp is teruggekeerd bij de machtsovername van de Taliban. Hoewel jij stelt dat de Taliban jullie dorp destijds nog niet hadden overgenomen, verbaast het ten eerste dat uw vader niet voorzichtiger was, zeker gezien zijn voorzichtige attitude voorheen (zie supra)."

Verzoeker voert hiertegen geen enkel dienstig argument aan.

Gelet op het voorgaande kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar hij geen geloof hecht aan de terugkeer van verzoekers vader naar het dorp en daaruit besluit dat ook aan de verdwijning van verzoekers vader weinig of geen geloof kan worden gehecht.

Daarnaast is de adjunct-commissaris van oordeel dat ook de verklaringen van verzoeker over zijn eigen problemen niet overtuigen. Hij wijst daarbij in de eerste plaats op het volgende:

"Zo vertel jij dat de Taliban in je huis de documenten van je vader, het uniform van je vader én je vader zelf hebben meegenomen (CGVS, p.20 & p.24). De Taliban vroegen ook naar jou maar jij was niet thuis; jij was de velden aan het irrigeren (CGVS, p.20). De Taliban hadden het op jou gemunt gezien jij de oudste zoon bent, zo vertel je (CGVS, p.24). Echter mag het verbazen dat de Taliban simpelweg zijn vertrokken zonder nog verder naar jou te zoeken. Jij was namelijk niet zo veraf van jullie woning. De velden waarop jij aan het werk was, zijn onderaan jullie woning gelegen (CGVS, p.8). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban jullie huis doorzochten, doch jou niet op jullie velden bij jullie huis zouden hebben aangetroffen. Indien zij je werkelijk wilden meenemen, kan men verwachten dat zij ook de rest van jullie eigendom inspecteerden. Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder."

Verzoeker laat gelden dat hij had *"kunnen uitleggen dat het veld verbonden was met zijn huis, maar dat het min of meer 20-30 minuten lopen was en dat de Taliban daarom niet zo ver zijn gegaan"*. Deze uitleg (*post factum*) strookt evenwel niet met zijn eerdere verklaring op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat de twee velden van zijn familie die onderaan hun huis gelegen waren klein waren (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Bovendien brengt verzoeker hiervan niet het minste (begin van) bewijs bij. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog de volgende tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen die verzoeker aflegde bij de verschillende asielinstanties:

"Zo vertelde jij bij aanvang van je verzoek om internationale bescherming dat jullie dreigbrieven ontvingen van de Taliban nadat jouw vader door hen was meegenomen (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.3-4). Hierover heb jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets meer vermeld (vragenlijst

CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ). Wanneer jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS hiermee wordt geconfronteerd, vertel je dat jij je vergist hebt (CGVS, p.26-27). Echter is dit wel een erg opmerkelijke vergissing gezien je aanvankelijke verklaringen erg afwijken van je actuele asielrelaas. Vervolgens herhaal jij wat je reeds vertelde: "Voor de machtsovername hadden we geen problemen met hen. Ze zijn nooit naar ons huis geweest. Na de machtsovername zijn ze naar ons huis geweest, hebben mijn vader meegenomen en vroegen naar mij" (CGVS, p.27). Het louter herhalen van je verklaringen kan geen verschoning bieden voor de vastgestelde inconsistentie."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de opmerking van zijn advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud over de rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien verwees de advocaat niet naar een specifiek arrest van de Raad waarmee rekening diende te worden gehouden. Voorts kan het summiere betoog in het verzoekschrift dat verzoeker sprak "over de dreigbrieven omdat hij dacht dat zijn familie ze had ontvangen, zoals vele andere families", de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verschonen. Wanneer hem wordt gevraagd naar het motief van zijn immigratie naar België, kan worden verwacht dat verzoeker de ware redenen vertelt en zich niet inlaat met het uiten van allerlei veronderstellingen van wat er mogelijks gebeurd zou kunnen zijn. Dat verzoeker net in België was aangekomen en uitgeput was door zijn reis en geen bijstand had van een voogd en een advocaat verandert hier niets aan. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden(en) van zijn vertrek uit Afghanistan, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt bovendien nog het volgende:

"Voorts merkt het CGVS op dat jij geen informatie hebt over het eventuele vervolg van jouw problemen in Afghanistan. Zo speculeer jij dat de Taliban jouw vader misschien hebben gedood en dat zij misschien naar jou hebben gevraagd bij je stiefmoeder. Echter vraag jij hier nooit naar omdat ze triest zal worden, zo vertel je (CGVS, p.26). Dat jij je stiefmoeder niet wilt vragen naar meer informatie omtrent eventuele ontwikkelingen betreffende jouw persoonlijke situatie, dit omdat zij verdrietig zou worden, kan weinig overtuigen. Of de Taliban al dan niet nog op zoek zijn naar jou is wel degelijk relevant én belangrijk in kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Gezien jouw verklaringen omtrent het verdriet van je stiefmoeder, vraagt het CGVS jou of jij dan jouw maternale oom niet om meer informatie hebt gevraagd. Jij vertelt dat hij geen problemen heeft gekend in Afghanistan. Je oom vertelde jou ook dat het goed gaat met je stiefmoeder, je broers en zus (CGVS, p.26). Dat jouw familie geen problemen meer heeft gekend sinds jouw vertrek, voor zover jij weet, is alweer een indicatie dat noch jij noch jullie gezin ernstige problemen kenden met de Taliban. Jij weet het derhalve niet aannemelijk te maken dat de Taliban actief naar jou op zoek waren of zijn."

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij het niet aan zijn moeder of oom durfde te vragen omdat hij "meer bezig (is) met hem te checken en zich ervan te vergewissen dat alles goed gaat", werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Dat de Taliban nu ze aan de macht zijn "onmiddellijk op de hoogte zouden zijn van zijn terugkeer naar het dorp", betreft voorts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat de voorgaande overwegingen onredelijk zijn.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Hierbij stipt het CGVS nog aan dat jouw familie nog steeds in hetzelfde huis in hetzelfde dorp verblijft (CGVS, p.14). Daarenboven is de oudste van je broertjes, genaamd M. (...) reeds 13 jaar oud. Hij verblijft zonder problemen in Maroof China (CGVS, p.14 & p.26), hoewel hij binnenkort de leeftijd zal bereiken die jij had wanneer jij zogenaamd problemen kreeg met de Taliban. Dat jouw familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch jouw familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend.

Het CGVS wijst er overigens op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen jouw stiefmoeder, je broers en zus allen nog in je geboortedorp Maroof China, in het district Achin van de provincie Nangarhar (CGVS, p.13-14). Jouw maternale oom E. P. (...) woont in Jalalabad samen met zijn zoon S. (...) en je tante J. (...) (CGVS, p.14-15). Je houdt met alle voornoemde personen contact (CGVS, p.13-16). Daarbij kan worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die jouw vader gekend zou hebben omwille van zijn werkzaamheden (zie *supra*), waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en zou zijn verdwenen op de manier waarop je het beschrijft."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot stipt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog de volgende tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn biologische moeder aan:

“Jij verklaarde bij aanvang van je verzoek om internationale bescherming dat je moeder acht of negen jaar geleden is overleden door een gasontploffing in huis (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.2). Ook bij de DVZ verklaarde jij dat je moeder is omgekomen bij een gasontploffing in jullie woning en dit toen jij ongeveer vier jaar oud was (vragenlijst DVZ, vraag 16A). Echter verklaar jij tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw moeder is overleden ten gevolge een misgelopen zwangerschap. Ze overleed in de auto onderweg naar de dokter of in de praktijk van de dokter, zo zeg je. Wanneer je geconfronteerd wordt met je voorgaande verklaringen betreffende de gasontploffing, vergoelijk jij je fout door te stellen dat jij je vergist zal hebben. Je verwijst naar andere fouten die je hebt gemaakt bij de DVZ, die je wél hebt rechtgezet. Dat jij tot twee maal toe heel specifiek bent geweest aangaande de doodsoorzaak van je moeder doch plots stelt je te hebben vergist, raakt kant noch wal. Je poogt de tegenstrijdigheid te verschonen met volgende woorden: “Ik was nog jong tijdens mijn eerste interview. Ik wist het toen niet.” (CGVS, p.13) Echter kan dit niet verklaren om welke reden jij dan zeer gericht hebt verteld over een gasontploffing. Dat jij geen zicht wenst te bieden op de doodsoorzaak van je moeder, komt erg vreemd over.”

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat de omstandigheid dat hij met betrekking tot de dood van zijn moeder een gasexplosie had genoemd geen doorslaggevende factor is in zijn relaas beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de doodsoorzaak van zijn biologische moeder, ondergraaft op fundamentele wijze zijn algemene geloofwaardigheid en – bij uitbreiding – de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“Jouw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) toont louter jouw identiteit en herkomst aan, wat in deze beslissing niet meteen betwist wordt. De taskara van je vader verwijst hoogstens naar zijn identiteit, wat evenmin op dit moment betwist wordt. De enveloppe die jij neerlegt toont aan hoe jij poststukken hebt ontvangen, niets meer en niets minder. De stukken die de werkzaamheden van je vader dienen aan te tonen (het werkcertificaat van je vader, de werkbadge van je vader, de bankkaart van je vader, de tweede werkbadge van je vader als bewaker, het werkboekje van je vader en de kopie van een vragenlijst van de Afghaanse Nationale Politie (ANP)) kunnen evenmin de appreciatie van het CGVS ombuigen. Hieruit kan immers niets worden afgeleid over mogelijke problemen die jouw vader in Afghanistan gekend zou hebben. Bovendien merkt het CGVS op dat, hoewel jij verklaart dat het allemaal originele stukken betreffen, de bankkaart en de twee werkbades van jouw vader duidelijk knip- en plakwerk vertonen, wat de echtheid en herkomst van de stukken in twijfel trekt (CGVS, p.30 & zie documenten in administratief dossier).

Er moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat de pasfoto's van jouw vader evenmin de beslissing van het CGVS kunnen wijzigen. Hieruit kan men geen mogelijke problemen afleiden, noch kan men hieruit afleiden dat jouw vader werkzaam was voor de ANP. Jij legt geen foto neer samen met jouw vader.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De foto's (stukken 1-3), de verklaring van zijn voogd (stuk 4) en de eigen verklaring (stuk 5) die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de ANP evenmin.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de ANP niet aannemelijk.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op het risico van vervolging bij terugkeer uit Europa nu de taliban hem wegens zijn verblijf in Europa als ongelovige zullen beschouwen.

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de *“Country Guidance”* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

“In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat jij in Afghanistan leefde tot de negende graad naar school ging (CGVS, p.9-10). Je ging eveneens naar de moskee om te bidden (CGVS, p.10). Daarnaast werkte jij op de velden van je familie en speelde jij soms bij valavond (CGVS, p.10). Aangezien jouw vader veel van huis was en jij de oudste zoon was, droeg jij al een zekere verantwoordelijkheid binnen het gezin.

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van minder dan anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee jij nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (zie supra).

Jij haalt zelf nergens aan dat verwestering een motief is voor jouw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p.20).

Wanneer jij bevraagd wordt over jouw leven in België, vertel je dat jij soms cricket speelt met de andere jongens, alsook ga je af en toe naar de bokscub (CGVS, p.10). Jij ging naar school, echter was je de laatste anderhalve maand of twee maanden afwezig omwille van ziekte (CGVS, p.12). Als verschil tussen het leven in Afghanistan en België vertel jij dat je naar het zwembad bent geweest, waar je samen met vrouwen hebt gezwommen en foto's hebt genomen. Je stelt dat zo'n dingen niet voorkomen in Afghanistan (CGVS, p.27). Jij bent moslim en je doet soms mee met de ramadan (CGVS, p.6). Echter heb jij hier vrijheid om te kiezen wanneer je wilt bidden en wanneer niet, waar in Afghanistan je ouders je zouden zeggen dat je altijd moet bidden (CGVS, p.7). Jij vertelt voorts dat jij hier in een vrij land woont en uitstapjes kan maken (CGVS, p.28-29). Tot slot haal je aan dat de mensen in Afghanistan niet zouden merken dat jij in België hebt geleefd

als jij zou terugkeren naar Afghanistan, maar dat jij het zelf zou merken omdat jij geen vrijheid zou hebben (CGVS, p.28).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon jij evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont jij in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst."

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door er in zijn verzoekschrift louter op te wijzen dat hij een paar dagen na de machtsovername door de taliban op zeer jonge leeftijd – 14 jaar – Afghanistan verliet, en dus nooit onder het taliban-regime geleefd heeft, en dat hij de afgelopen drie jaar buiten zijn land – en een groot deel van die tijd in Europa – heeft gewoond en hier *"een zekere vrijheid heeft verworven, een manier van leven, die hij in Afghanistan niet kon hebben"*. Ondanks het feit dat verzoeker volgens zijn verklaringen op zeer jonge leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden 17 jaar oud is, spreekt *Pashtou* (adm. doss., stuk 5, deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure') en verklaarde dat hij in Afghanistan tot de negende graad naar school is gegaan en er naar de moskee ging om te bidden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10, en adm. doss., stuk 5, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Verder is reeds gebleken dat hij in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (15 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze waarden en normen (of de thans geldende regels van de *sharia*) niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 17 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa en België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota met fotokopieën van verschillende foto's (stukken 1-3), een verklaring van zijn voogd (stuk 4) en een verklaring die hij zelf aflegt (stuk 5) neer, doch hij laat na in deze aanvullende nota enige verdere toelichting bij deze stukken te verschaffen. Uit de foto's kan blijken dat verzoeker activiteiten doet met zijn voogd, het opvangcentrum en zijn school. Zijn voogd stelt (onder meer) dat verzoeker een jongeman is die zijn best doet om het Frans te leren en deel te nemen aan de activiteiten van het opvangcentrum, die een betere toekomst wil in België en die nog nauwelijks zijn geloof belijdt en leeft als een Belgische adolescent. Verzoeker zelf schrijft (onder meer) dat hij hier naar school gaat, een beetje Frans spreekt en graag gaat zwemmen en cricket, bowling en lasergames speelt. Hij stelt ook dat hij nieuwe vrienden wil maken en dat hij na school werk wil vinden. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en deelnemen aan enkele activiteiten in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn *"to play the game"* of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn

beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit de provincie Nangarhar volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals onder meer de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (ISKP) en *Tehrik-e Taliban Pakistan* (TTP). Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 17 jaar die nog maar anderhalf jaar in België is en die in Afghanistan een groot deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school ging en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban omwille van het werk van zijn vader bij de ANP niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht

van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor"*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire

systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift (onder meer) naar informatie waaruit blijkt dat het Zweeds Comité op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar precies omdat de nood van de bevolking nog zo hoog is en dat uit het verslag van UNAMA aan de Veiligheidsraad blijkt dat de situatie thans nog verslechterd is in Afghanistan en dit op vele vlakken. Verzoeker laat echter na om concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd.

Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15, (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in dit land, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor, zoals eerder uiteengezet. Verder wijst de Raad erop dat ook het EHRM in zijn rechtspraak verwijst naar een element van opzettelijkheid (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H./Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen

in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog

plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De informatie over de veiligheidsincidenten in de rapporten waaruit hij citeert, ligt in lijn met de door de adjunct-commissaris gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Waar verzoeker verwijst naar het arrest met nr. 298 315 van de Raad van 7 december 2023 en naar een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile van 14 februari 2023, dient andermaal te worden onderstreept dat de precedentenwerking in het Belgische recht niet wordt aanvaard en dat er momenteel meer recente informatie aanwezig is.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Verzoeker voert nog aan dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering zonder de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hij toont niet aan welke verklaringen volgens hem voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

2.3.7. Waar verzoeker in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN